

et betydeligt Omraade tilbage for Ministeriets Retspraksis, ligesom Tvistigheder Kommunerne imellem ikke vil kunne undgaas. Man mener, — ikke mindst under Hensyn til, at Kommunerne er afskaaret fra at faa deres Tvistigheder afgjort ad Domstolsvejen — at der maa lægges Vægt paa, at Ministeriets Afgørelser kommer saa hurtigt, som det efter Forholdene er gørligt, og tillige, at Afgørelserne *begrundes*, saaledes at de i højere Grad end hidtil kan blive en virkelig Vejledning for Kommunerne. Man har derfor stillet Forslag herom og fastsat den normale Frist for Ministeriets Afgørelse til 3 Maaneder.

Stk. 3 svarer til Fattiglovens § 59, Stk. 2. Naar man ikke har indskrænket sig til som Fattiglovens § 59, Stk. 2, at udtale, at de overordnede Myndigheders Afgørelse ikke kan indbringes for Domstolene, men i Overensstemmelse med almindelige Retsgrundsætninger har fremhævet, at dette dog kan finde Sted, naar Administrationen formenes at være gaaet udenfor Lovens Rammer eller Forudsætninger eller at have misbrugt sin Myndighed, skyldes det Ønsket om, at Loven, der i første Linie henvender sig til Forsørgelsesmyndighederne, kan blive vejledende for disse paa alle Omraader, der er af Interesse for dem; hertil kommer, at Erfaringen har vist, at de underordnede Myndigheder ikke altid har været klare over det fremhævede Forhold.

Kap. IV.

Til § 53.

Bestemmelserne, der fastslaar den faktiske Opholdskommunes Pligter overfor den trængende, der søger Hjælp, svarer til Fattiglovens § 43, Stk. 1 og 3, samt § 49 med de Ændringer, der følger af, at Begrebet Forsørgelseskommune bortfalder. I de tre sidste Stykker er der givet Regler om den faktiske Opholdskommunes Pligt til at søge inddrevet den Del af en ydet Hjælp, der skal erstattes af den eventuelle Forsøger, samt om, at den faktiske Opholdskommune og Forsøgerens Opholdskommune skal yde hinanden Bistand i Sager om Bidrags Paalæggelse og Inddrivelse.

Til § 54.

Reglerne svarer til Fattiglovens § 43, Stk. 2, men er paa den ene Side noget indskrænket som Følge af, at Forsørgelseskommunen bortfalder, paa den anden Side noget udførligere, fordi man anser det for ønskeligt at gøre Reglerne udtømmende, saaledes at der ikke kan forlanges andet op-

lyst end det, Loven foreskriver. I Stk. 3 er det paa Grundlag af praktiske Erfaringer bestemt, at det ikke kan paalægges en trængende at fremskaffe Legitimationspapirer, han ikke er i Besiddelse af, og at de Papirer, han har afleveret til Forsørgelsesmyndighederne, efter Brugen skal leveres ham tilbage.

Bestemmelsen i Stk. 4—6 tilsigter at gøre det muligt for den faktiske Opholdskommune at erholde de Oplysninger fra Forsørgelsesstedkommunen, der er nødvendige til Afgørelsen af, om og hvorledes en trængende bør hjælpes, og er desuden — i Forbindelse med § 28, Stk. 2, — den nødvendige Forudsætning for Amternes og Ministeriets Kontrol.

Til § 55.

Efter den gældende administrative Praksis vedvarer en Opholdskommunes Forpligtelse, saalænge Trangstilfældet varer, og Tvivlstilfælde af denne Art har udgjort en væsentlige Del af de Sager, der har maattet forelægges overordnet Myndighed. Principet maa bevares ogsaa i nærværende Forslag, men man har til Vejledning opstillet Regler, der svarer til den gældende Praksis og som formentlig vil klare adskillig Tvivl.

Til § 56.

Svarer til Fattiglovens § 43, Stk. 3, men er udvidet til at gælde alle Arter af offentlig Hjælp.

Til § 57.

Svarer til Fattiglovens § 44, dog at det ved Henvisningen til § 62 er fastslaaet, at ogsaa Lægehjælp m. m. kan forlanges refunderet af den *retlige Opholdskommune*, forsaavidt der iøvrigt haves Krav paa Refusion fra en saadan. Endelig er visse Arter af Særhjælp, der ikke egner sig til Refusion, medtaget i de Udgifter, der ikke kan forlanges refunderet henholdsvis fra Stat og Refusionsforbund.

Til § 58.

Stk. 1 svarer til Fattiglovens § 44, Stk. 1.

Med Hensyn til Stk. 2 henvises til Børneværnsudvalgets Bemærkninger til »Fremtidens Forsørgelsesvæsen« II § 62 i den som Bilag 3 c aftrykte Betænkning, jfr. Sp. 3345. Naar man ikke har medtaget den af Udvalget som § 62, Stk. 2, foreslaaede Bestemmelse om Refusion af Børneværnsudgifter, skyldes det, dels at Bestemmelsen forsaavidt er overflødig, som en Del af de Udgifter, der efter den nævnte Bestemmelse skulde refunderes, ogsaa skal refunderes efter Hovedbestemmelsen i § 58, dels at man ikke finder,